

10. ISRAËL IN HET BOEK VAN OPENBARING

a. Een synagoge van de Satan.

Openbaring 2:9. “Jezus kent de lastering van hen die zeggen dat zij Joden zijn, maar het niet zijn; zij zijn namelijk een synagoge (bijeenkomst) van de Satan.”

Openbaring 3:9. Jezus zegt, “Ik geef u enigen uit de synagoge van de Satan, van hen die zeggen dat zij Joden zijn, en het niet zijn, maar liegen. Zie, Ik zal maken dat zij (d.m.v. de verkondiging van het evangelie) komen en aan uw voeten aanbidden en erkennen dat Ik u (de nieuwtestamentische Gemeente) liefheeft.”

b. De verzegeling van de strijdende Kerk.

Openbaring 7:3-8. “Breng geen schade toe aan de aarde, en ook niet aan de zee en de bomen, totdat wij de dienaren van onze God aan hun voorhoofd verzegeld hebben.” Het aantal van de verzegelden: “honderdvierenveertigduizend (144.000) waren er verzegeld uit alle stammen van de Israëlieten. ... twaalfduizend uit elk van de volgende stammen: Juda, Ruben, Gad, Aser, Naftali, Manasse, Simeon, Levi, Issaschar Zebulon, Jozef, Benjamin.”

(1) Verzegelen tijdens de oudtestamentische periode.

In Ezechiël 9:1-11 gaf God aan de profeet Ezechiël een visioen over verzegelen. God ging de verschrikkelijke zonden van Israël en Juda straffen. Eerst zond God een man met een schrijverskoker aan zijn middel om ‘een merkteken’ op de voorhoofden van mensen te plaatsen, die zuchtten en kermden over al de gruweldaden die in Jeruzalem gedaan werden.

‘Het merkteken’ (Hebreeuws: Tav, ט) heeft in Oud Hebreeuws de vorm van een ‘kruis’ (X of †)! De mensen met het merkteken op hun voorhoofd vertegenwoordigden het geestelijke overblijfsel van Israël, de uitverkoren gelovigen in Israël¹ die bewaard werden voor het oordeel. Daarna zond God andere mannen om iedereen te doden die geen merkteken op zijn voorhoofd had.

(2) Verzegelen tijdens de nieuwtestamentische periode.

De eerste vier bazuinen gaan over oordelen die het land (de aarde), de zee, de waterbronnen en de hemelse lichamen indirect treffen (8:6-12). In Openbaring 8:7 wordt een derde deel van alle bomen en al het groene gras op de aarde met hagel en met vuur vermengd met bloed, vernietigd. De dienaren van God worden verzegeld vóór het blazen van de zeven bazuinen die Gods oordelen aankondigen! God begint niet met het uitvoeren van zijn oordelen voordat Hij zijn eigen volk, zijn uitverkoren gelovigen, zijn dienaren, verzegeld heeft!

(3) Verzegelen symboliseert:

- (i) Eigendom. De christen behoort aan God. Het zegel is de Heilige Geest en betekent dat de christen wedergeboren is, met de Geest gedoopt is².
- (ii) Echtheid. Wat de christen is en bezit (de gerechtigheid van Christus) is echt en gewaarborgd³. God schenkt de doop met water als een zichtbaar teken en zegel van de onzichtbare doop met de Heilige Geest⁴.
- (iii) Bescherming. De christen wordt beschermd tegen het kwaad van vijanden⁵. Hij is vooral beschermd tegen de eeuwige verdoemenis⁶.

Efeze 1:13 is een geweldige troost en bemoediging voor alle christenen. “In Jezus Christus bent ook u, nadat u het Woord van de waarheid, namelijk het Evangelie van uw zaligheid (redding), gehoord hebt, in Hem bent u ook, toen u tot geloof kwam (dus helemaal aan het begin van je christenleven), *verzegeld met de Heilige Geest van de belofte!*”⁷ En 1 Korinthe 12:13 zegt, “Ook wij allen zijn door één Geest tot één lichaam (de Kerk) gedoopt, hetzij dat wij Joden zijn, hetzij Grieken (niet-Joden), hetzij slaven, hetzij vrijen; en wij allen zijn van één Geest doordrenkt.”

In Openbaring 7:2-3 gaf God aan de apostel Johannes een visioen waarin de gelovigen werden verzegeld. God gaat de volgende oordelen op de aarde brengen:

- (i) *zeven zegels* van verdrukking, vervolging en rampen (6:1-17);
- (ii) *zeven bazuinen* van Gods waarschuwend oordelen (hoofdstuk 8-9);
- (iii) *zeven donderslagen* van Gods verborgen oordelen (10:3-4) en
- (iv) *zeven schalen* van Gods eindoordelen (hoofdstuk 15-16).

Maar eerst wordt Gods zegel van bescherming op de voorhoofden van zijn volk, zijn uitverkoren gelovigen, zijn dienaren, aangebracht. Dan pas worden Gods decreten met betrekking tot verdrukkingen, vervolgingen, rampen en oordelen aangekondigd, daarna bij herhaling gedurende de hele nieuwtestamentische periode uitgevoerd en ten slotte op de laatste oordeelsdag beëindigd (10:7). De oordelen treffen mensen indirect en direct.

¹ Jesaja 1:8-9; 4:2; 6:13; 10:20-22; 28:5; 37:4,31-32; 46:3; Joël 2:32; Romeinen 9:6,29

² Efeze 1:13; Romeinen 8:16; 2 Korinthe 1:22; 2 Timotheüs 2:19

³ zie Esther 3:12

⁴ zie Romeinen 4:11; Handelingen 10:44-48

⁵ Mattheüs 27:66

⁶ Johannes 10:28-29; Romeinen 5:9-10

⁷ zie Johannes 1:11-13

(4) Het zegel bestaat uit de naam van God of Christus.

Christus is God die mens geworden is⁸. Christus is het zichtbare beeld van de onzichtbare God⁹. “In Christus woont heel de volheid van de Godheid lichamenlijk¹⁰.”

De mensen die het merkteken op hun voorhoofd ontvangen, zijn Gods uitverkorenen, de wedergeboren christenen. Het verzegelen bestaat uit het aanbrengen van de naam van God of Christus op hun voorhoofden (zie 14:1; 22:4).

De verzegelden zijn NIET gesecculariseerde Joden, maar worden ‘de dienaren van onze God’ genoemd. Zij zijn de uitverkoren gelovige en onderscheiden zich van andere mensen doordat zij alleen de God van de Bijbel dienen! Zij dienen niet de goden van handel en materialisme en zij dienen ook niet de goden van andere godsdiensten!

(4) Verzegelen beschermt tegen de eeuwige verdoemenis.

Nadat alles heeft plaatsgevonden wat er tussen de eerste komst en de wederkomst van Christus moest gebeuren, d.w.z.:

(i) ná de uitvoering van Gods oordelen (hoofdstuk 8 en 9);

(ii) ná de voltooiing van de bittere strijd van de getuigende Kerk (hoofdstuk 10-11);

(iii) ná het uitvechten van de oorlog tussen Christus en zijn vijanden (hoofdstuk 12 en 13) aan het einde van de geschiedenis,

is Gods volk nog steeds voltallig (144.000) en staan zij in de tegenwoordigheid van Christus (14:1-7)!

Het getal 144.000 vertegenwoordigt de oudtestamentische én de nieuwtestamentische Kerk/Gemeente¹¹. Zij zijn allen oprechte gelovigen in ‘de Christus die tijdens de oudtestamentische periode nog zou komen’¹², evenals alle oprechte gelovigen in ‘de Christus die tijdens de nieuwtestamentische periode al gekomen is’¹³! De verzegeling symboliseert de bescherming van de hele Kerk tegen de eeuwige verdoemenis¹⁴.

Christenen worden echter NIET beschermd tegen de zegels, de bazuinen, de donderslagen en de vertrapping door het beest uit de afgrond. Christenen moeten en zullen door ‘de grote verdrukking’ heengaan (7:14)¹⁵! Zij zijn WEL door heel de nieuwtestamentische periode verzegeld als teken dat zij aan God (Christus) toebehoren en voor eeuwig verlost zijn! Zij zijn precies dezelfde groep mensen als “de menigte die niemand kon tellen” in de triomferende Kerk in Openbaring 7:9! Niet één van Gods volk gaat ooit verloren! Wie God verzegeld heeft, dat wil zeggen, wie Hij bezit en beschermt, is voor eeuwig veilig¹⁶! Jezus Christus zegt, “Uit hen die U Mij gegeven hebt, heb Ik niemand verloren laten gaan”¹⁷! En Hij belooft, “Ik zal u beslist niet loslaten en Ik zal u beslist niet verlaten”¹⁸!”

(5) De beschrijving en het getal van de twaalf stammen zijn symbolisch.

Het boek Openbaring is met opzet in symbolische taal en met symbolische getallen geschreven (1:1). Zowel de beschrijving ‘12 stammen’ als het getal ‘144.000 verzegelden’ zijn symbolisch. Dit is duidelijk in de context en ook in de rest van de Bijbel. Hoewel de wijze van spreken en de beschrijving van het volk van God aan het Oude Testament ontleend is, zijn de namen van de twaalf stammen niet letterlijk en is de volgorde van de namen ook niet zoals in het Oude Testament! Zij duiden niet op oudtestamentische Israël (de Joden), maar op nieuwtestamentische Israël (de uitverkoren gelovigen in alle eeuwen)¹⁹.

(i) De namen van de twaalf stammen zijn niet letterlijk.

De letterlijke lijst van de namen van de twaalf zonen van Jakob zijn: (i) van Lea: Ruben, Simeon, Levi, Juda, Issaschar en Zebulon; (ii) van Rachel: Jozef (met zijn zonen: Efraïm en Manasse) en Benjamin; (iii) van Bilha, de slavin van Rachel: Dan en Naftali; (iv) van Zilpa, de slavin van Lea: Gad en Aser²⁰.

In de lijst van de twaalf stammen van Israël erfdn de twee zonen van Jozef (Manasse en Efraïm) een deel van het land in plaats van Jozef en Levi²¹. De stammen van Simeon en Levi moesten vanwege hun gewelddadige wraak²² verspreid in Israël leven. Toch werden zij als twee van de twaalf stammen van het oudtestamentische Israël gerekend²³.

⁸ Johannes 1:1,14,18

⁹ Kolossenzen 1:15

¹⁰ Kolossenzen 1:19;2:9

¹¹ Gods uitverkoren gelovigen gedurende de oudtestamentische periode worden letterlijk ‘Synagoge’ (Grieks: sunagógé)(bijeenkomst) genoemd in Leviticus 19:2; Numeri 14:7; Deuteronomium 33:4 en ook letterlijk ‘Kerk’ (Grieks: ekklesia)(uitgeroepen) genoemd in Deuteronomium 31:30; 2 Kronieken 29:28; Psalm 22:22; Psalm 107:32

¹² Psalm 2:2

¹³ Lukas 2:10-12

¹⁴ Johannes 5:24

¹⁵ In tegenstelling tot de bedelingenleer die leert dat christenen niet door de grote verdrukking zullen heengaan, maar daarvoor opgenomen zullen worden in de hemel. Deze verwachting maakt de bedelingenleer aantrekkelijk voor bange christenen.

¹⁶ Johannes 6:39; 10:28; 17:12; 18:9; Romeinen 8:1,29-30; Filippenzen 1:6

¹⁷ Johannes 18:9

¹⁸ Hebréeën 13:5

¹⁹ Evenals Galaten 6:14-16

²⁰ Genesis 35:23-26

²¹ Numeri 1:20-47; Jozua 14:1-5; Jozua 18:5-7

²² Genesis 34:25

²³ Genesis 49:5-7; Jozua 19:9; Jozua 21:1-3

In Openbaring 7 ontbreken echter de namen van Efraïm en Dan uit de lijst van de twaalf stammen van het nieuwtestamentische Israël. Zij werden vervangen door Jozef en Levi.

- De stam van Efraïm werd weggelaten en zijn naam werd door de naam van zijn vader Jozef vervangen, omdat Efraïm verantwoordelijk was voor de splitsing van het koninkrijk van Israël en de afval van God van het noordelijke koninkrijk van Israël door afgoderij²⁴.
- De stam van Dan werd weggelaten en zijn naam werd door Levi vervangen, omdat Dan het centrum van afgoderij met heidense priesters bleef tot de ballingschap toe²⁵. Dan werd genoemd: “een slang op de weg, een adder op het pad”²⁶.

Zo worden in de nieuwtestamentische openbaring mensen die alleen in naam gelovigen zijn onder zowel de Joden als onder de niet-Joden niet tot ‘Gods volk’ gerekend²⁷!

(ii) De volgorde van de namen van de twaalf stammen van het nieuwtestamentische Israël is niet letterlijk als in het Oude Testament.

Juda wordt het eerst genoemd in plaats van Ruben, omdat de Messias, Jezus Christus uit de stam van Juda voortgekomen is²⁸. *De twaalf stammen van het nieuwtestamentische Israël in het boek van Openbaring worden dus beschreven in het licht van de nieuwtestamentische vervulling!*

(6) In de nieuwtestamentische openbaring wordt Israël voortgezet en uitgebreid.

Gods oudtestamentische volk, Israël:

- werd niet beëindigd (bij de eerste komst van Christus) of vervangen (door de Kerk/Gemeente van het Nieuwe Testament),
- maar werd in het Nieuwe Testament voortgezet op een hoger vlak van werkelijkheden (in plaats van schaduwen)²⁹ en
- uitgebreid en vergroot om de gelovigen in Jezus Christus uit de heidense volken erbij op te nemen.

Het oudtestamentische Israël werd in het nieuwtestamentische Israël voortgezet en uitgebreid.

Daarom worden Gods oudtestamentische volk Israël en Gods nieuwtestamentische volk de Kerk/Gemeente met precies dezelfde namen in de Bijbel aangeduid!

(i) De strijdende Kerk op de aarde vóór de wederkomst van Christus.

Het getal 144.000 in Openbaring 7:4 is een symbool voor *de hele strijdende Kerk vóór de wederkomst van Christus*. De Kerk bestaat hier uit *Gods volk op de aarde die door het bloed van het Lam gekocht zijn en dus gered zijn van Gods toorn in het laatste oordeel*³⁰

(ii) De triomferende Kerk in de hemel ná de wederkomst van Christus.

Het getal 144.000 in Openbaring 14:1 staat hier symbool voor *de hele triomferende Kerk ná de wederkomst van Christus!* De Kerk bestaat hier uit het volle getal van uitverkoren gelovigen uit alle volken en in alle eeuwen³¹.

c. Het meten van de strijdende Kerk (de tempel).

Openbaring 11:1-8.

Hoofdstuk 11 gaat over een visioen over de strijdende Kerk en de triomferende Kerk.

(i) Vers 1-2 gaat over ‘de tempel van God’ dat staat voor de strijdende Kerk en alle uitverkoren gelovigen vóór de wederkomst van Christus. Zij wordt ‘gemeten’, dat wil zeggen, is uitverkoren, afgezonderd van de zondige wereld en toegewijd aan God.

(ii) Vers 3-10 gaat over ‘de twee getuigen van God’ dat staat voor de strijdende Kerk als het getuigende instituut/organisatie in de wereld vóór de wederkomst. Het instituut/organisatie (maar niet allen die zich ‘christen’ noemen) wordt uiteindelijk op de aarde uitgeroeid door de laatste antichrist.

(iii) Vers 12-19 gaat over ‘de twee getuigen van God’ dat uit de dood opstaat en naar de hemel overgebracht wordt. Zij staat voor de triomferende Kerk (alle wedergeboren christenen) ná de wederkomst van Christus.

- ‘De tempel’ is een symbool dat de wedergeboren gelovigen uitbeeldt. “U bent de tempel van de levende God”³².
- ‘De voorhof van de tempel’ is een symbool dat de naamchristenen of cultuur-christenen uitbeeldt. Zij zijn mensen die meedoen aan de activiteiten van de Kerk, zonder dat zij wedergeboren zijn³³.
- ‘De stad Jeruzalem’ hier is een symbool dat de ongelovigen en de andere religies in de wereld uitbeeldt.

²⁴ 1 Koningen 11:26; 1 Koningen 12:19-20,27-33; Psalm 78:9-11,67

²⁵ Richteren 18:30-31; 1 Koningen 12:29

²⁶ Genesis 49:17

²⁷ Mattheüs 7:21; Mattheüs 8:11-12; Mattheüs 21:43

²⁸ Genesis 35:23-26

²⁹ Kolossenzen 2:17; Hebreeën 9:7-10

³⁰ Romeinen 5:9-10

³¹ Romeinen 11:25-26

³² 2 Korinthe 6:16

³³ Johannes 3:3; 1 Korinthe 12:13

d. De strijd tussen Christus en Satan.

Openbaring 12:1-4.

In hoofdstuk 12 verschijnt tekenen van een draak en een zwangere vrouw. De draak wilde het pasgeboren mannelijke kind verslinden, maar het kind werd in één beweging naar de hemel weggerukt.

In de daaropvolgende oorlog tussen de draak en zijn demonen werden zij uit de hemelse gewesten geworpen en op de aarde gesmeten. Omdat de draak de vrouw niet kon overwinnen, voert hij oorlog tegen de overigen van haar nageslacht.

Het boek Openbaring vertelt dingen door middel van tekenen en symbolen (1:1). De vrouw en de draak symboliseren werkelijkheden.

(1) 'De vrouw' is het eerste symbool die in de lucht verschijnt.

Zij symboliseert in vers 1 tot 4 de Kerk/Gemeente die bestaat uit Gods volk in het Oude Testament³⁴ en in vers 5 tot 18 de Kerk/Gemeente die bestaat uit Gods volk in het Nieuwe Testament³⁵.

De Bijbel legt de nadruk op het feit dat Gods volk in zowel het Oude als het Nieuwe Testament één zijn. Gods volk is één wijngaard en één koninkrijk³⁶. Het is één kudde onder één Herder³⁷. Het is één olijfboom die op één olijfwortel groeit³⁸. Het is één familie van God in de hemel en op de aarde met één Vader³⁹. Het is één huishouding van God⁴⁰, met Mozes als dienaar in heel Gods huis en Jezus als Zoon over heel Gods huis⁴¹. Het is één uitverkoren volk, één heilige natie, één volk dat aan God behoort⁴². Het is één bruid van het Lam (21:1-2,12,14). Het is één Nieuw Jeruzalem (21:1-2,12,14)⁴³. Het is één Kerk/Gemeente⁴⁴ in het Oude Testament die in het Nieuwe Testament voortgezet wordt en uitgebreid⁴⁵ wordt door gelovigen uit alle volken op te nemen.

(i) De vrouw in het Oude Testament.

Eerst wordt de vrouw in Openbaring 12:1-5 getekend als Gods oudtestamentische volk dat de Messias voortbrengt⁴⁶, gepersonifieerd in de maagd Maria. In het Oude Testament wordt Israël dikwijls positief voorgesteld als de vrouw van de HEERE⁴⁷ en als zijn toekomstige Bruid⁴⁸. Ontrouw aan de HEERE wordt bestempeld als geestelijke hoererij en dan wordt Israël negatief beschreven als een prostitué⁴⁹, een overspelige vrouw⁵⁰, een ontrouwe vrouw⁵¹. De oudtestamentische heilsgeschiedenis wordt dus voorgesteld als de strijd van Satan om de komst van de Messias, Jezus Christus, te verhinderen. Lees 'De eerste rode draad: de Messiaanse geslachtslijn' die de satan telkens probeert af te snijden in www.deltacursus.nl, studie 5, voorgesteld als de vuurrode draak die voor de vrouw staat ten einde haar kind te verslinden zodra hij geboren werd (12:4).

Het Oude Testament spreekt ook over de toekomst wanneer de HEERE met Israël een nieuw verbond zal sluiten en haar weer "als bruid zal nemen in gerechtigheid en goedertierenheid"⁵². De eerste komst van Christus (zijn geboorte, leven, dood, opstanding en hemelvaart) wordt in Openbaring 12:5 uitgebeeld.

(ii) De vrouw in het Nieuwe Testament.

Daarna wordt de vrouw in Openbaring 12:6,13-18 getekend als Gods nieuwtestamentische volk (de Kerk/Gemeente) die door de Satan en zijn kwaadaardige bondgenoten vervolgd wordt. De nieuwtestamentische heilsgeschiedenis wordt voorgesteld als de strijd van de Satan om de vestiging van het Koninkrijk van God in de wereld te verhinderen.

In het Nieuwe Testament wordt positief over de vrouw gesproken als over "een reine maagd aan Christus voorgesteld"⁵³. Paulus zegt, "Ik heb u immers ten huwelijk gegeven aan één Man om u als een reine maagd aan Christus voor te stellen" (aan Hem te verbinden). Hij spreekt niet over een maagd, maar over een maagd die ten huwelijk wordt

³⁴ Jesaja 50:1; Jesaja 54:1; Hosea 2:2

³⁵ 2 Korinthe 11:2; Efeze 5:32

³⁶ Mattheüs 21:33-44; zie Jesaja 5:1-7; Jesaja 9:6-7

³⁷ Johannes 10:16; zie Ezechiël 34:2,8,16

³⁸ Romeinen 11:17,24; Jeremia 11:16; Hosea 14:5-6

³⁹ Efeze 2:19; Efeze 3:14-15; zie Jesaja 63:16; Jesaja 64:8

⁴⁰ 1 Timotheüs 3:15

⁴¹ Hebreëen 3:5-6

⁴² 1 Petrus 2:9; zie Deuteronomium 10:15

⁴³ Hebreëen 11:10,16; Hebreëen 12:22-24; Hebreëen 13:14

⁴⁴ Hebreëuws: qahal, Grieks: ekklesia. Richteren 20:2; Psalm 22:22; Psalm 107:32; 2 Kronieken 29:28

⁴⁵ Mattheüs 16:18; Hebreëen 12:23

⁴⁶ Johannes 4:22; Romeinen 9:5; Galaten 4:4

⁴⁷ Jesaja 54:5-6

⁴⁸ Jesaja 62:5

⁴⁹ Judas 2:17; Jeremia 3:1; Ezechiël 16:15-19

⁵⁰ Hosea 1:2

⁵¹ Jeremia 3:1,14,20

⁵² Hosea 2:18-20

⁵³ 2 Korinthe 11:2

gegeven! Figuurlijk gesproken had Paulus de Korintiërs door het evangelie tot geestelijk leven verwekt⁵⁴. Het was daar het recht van een vader om zijn dochter aan een geschikte bruidegom ten huwelijk te geven. Zo heeft Paulus als geestelijke vader de christenen te Korinthe als bruid gegeven aan één goddelijke Man. Deze verbintenis veronderstelt dat zij rein en trouw blijft tot de voltrekking van het huwelijk. Paulus ziet met blijde verwachting uit naar de wederkomst van Christus wanneer Hij zijn bruid komt halen om haar in de eeuwige woning te brengen die Hij voorbereid heeft. De bruiloft van het Lam zal plaatsvinden bij zijn wederkomst (19:7ff; 21:2,9)⁵⁵.

Evenals in het Oude Testament wordt ontrouw aan de HEER beschreven als geestelijke hoerij⁵⁶! Het moet ons blijven verbazen dat de voorheen immorele Korintiërs volmaakt omgevormd werden tot geestelijk reine maagden⁵⁷.

De essentie van de apostolische Christologie is: dat Jezus Christus niemand minder is dan de HEERE (Hebreeuws: 'JaHWeH'⁵⁸; Grieks: 'kurios'⁵⁹)! Gods oudtestamentische volk had de HEERE tot Man⁶⁰ en wordt in het Oude Testament 'de Kerk/Gemeente' genoemd⁶¹. Gods nieuwtestamentische volk heeft Jezus Christus tot Bruidegom⁶² en wordt ook 'de Kerk/Gemeente' genoemd⁶³.

Bij de eerste komst van Christus wordt Gods oudtestamentische volk (Israël) *niet stopgezet of vervangen* (door de nieuwtestamentische Kerk), *maar voortgezet* op een nieuwe hoogte *en uitgebreid* om gelovigen uit alle volken in de wereld op te nemen! *Daarom noemt Paulus de Kerk ook 'het Israël van God'*⁶⁴.

De nieuwe hoogte bestaat uit het nieuwe verbond waarin de oudtestamentische schaduwen nieuwtestamentische werkelijkheden geworden zijn⁶⁵. De Bijbel leert duidelijk dat God niet twee "volken van God" (twee vrouwen) heeft, maar slechts één⁶⁶!

Hoewel de Kerk vanuit het aardse gezichtspunt heel 'gewoon' lijkt, is zij vanuit hemels gezichtspunt 'volkomen heerlijk'. Haar oorsprong is in de hemel (21:2,10)⁶⁷. De zon als kleed beschrijft haar heerlijkheid in de schepping⁶⁸. De maan onder haar voeten beschrijft haar heerschappij over het leven op de aarde⁶⁹. De kroon van twaalf sterren beschrijft haar overwinning. Het getal '12' beschrijft haar volledigheid in het Oude en het Nieuwe Testament (21:12-14).

Met de eerste komst van Jezus Christus is de nieuwtestamentische periode aangebroken.

(2) De draak is het tweede symbool die in de lucht verschijnt.

Hij is een symbool van de satan (12:9; 20:2)⁷⁰. Hij is heel erg sterk. Zijn rode kleur tekent zijn bloeddorstige aard (6:4). De zeven koppen met zeven diademen en tien horens is een aanduiding van zijn heerschappij over de boze wereld die hoofdzakelijk bestaat uit de grote wereldrijken en kleinere koninkrijken die God en zijn Gezalfde weerstaan (13:1; 17:9)⁷¹. Dat er 7 koppen zijn duidt aan dat hij moeilijk gedood kan worden. Dat er 10 horens zijn duidt aan dat hij alles (het leven en de waarheid) kan vernietigen⁷². Zijn zeven kronen zijn geen overwinningskransen, maar kronen die zijn arrogante aanspraak op macht en gezag verbeelden (13:1). Hoewel hij aanspraak maakt op macht en gezag over de hele aarde⁷³ is hij een leugenaar en in feite alleen de heer van de boze wereld en niet van bijvoorbeeld de Kerk⁷⁴. Satan heeft zeven kronen, maar Christus heeft vele kronen (19:12). Satan is machtig, maar Christus is almachtig (19:16)!

Nadat God de hemel en de aarde (het universum) geschapen heeft, zag Hij dat alles "heel goed" was⁷⁵. Maar al gauw daarna verscheen een listige slang die de eerste mensen in verzoeking bracht⁷⁶. Dus de val van de satan in zijn rebellie tegen God moet ergens tussen de voltooiing van de schepping en de zondeval van de mens plaats hebben gevonden. De

⁵⁴ 1 Korinthe 4:15

⁵⁵ Mattheüs 22:1ff

⁵⁶ Jakobus 4:4

⁵⁷ 1 Korinthe 6:9-11

⁵⁸ Jesaja 40:3

⁵⁹ Markus 1:3

⁶⁰ Jesaja 54:5

⁶¹ Richteren 20:2; Psalm 107:32 en 2 Kronieken 29:28

⁶² Mattheüs 9:15

⁶³ Mattheüs 16:18

⁶⁴ Galaten 6:15-16; zie Galaten 3:7ff,29; Romeinen 2:29; 4:9ff, 9:6ff; Filippenzen 3:3

⁶⁵ Lukas 22:20; Hebreeën 8:6-13

⁶⁶ Efeze 2:11-22 en 3:6 en 1 Petrus 2:9-10

⁶⁷ Galaten 4:26

⁶⁸ Jesaja 60:20; Daniël 12:3

⁶⁹ Genesis 1:14-18

⁷⁰ Genesis 3:1

⁷¹ zie hoofdstuk 17; Lukas 4:5-7; Johannes 12:31; Johannes 16:11; Efeze 2:2; 1 Johannes 4:4; 5:19; Kolossenzen 1:13

⁷² Johannes 8:44.

⁷³ Lukas 4:5-6; zie Johannes 8:44. Zijn arrogante aanspraak is een leugen!

⁷⁴ Johannes 12:31

⁷⁵ Genesis 1:31

⁷⁶ Genesis 3:1

satan was oorspronkelijk “een toonbeeld van schoonheid”, maar verloor zijn plaats in de hemel⁷⁷. Toen de satan in zonde viel heeft hij een groot aantal engelen (‘sterren’) met zich meegesleurd naar de aarde. Deze gevallen engelen worden demonen of boze geesten genoemd⁷⁸. Een derde deel is een groot aantal, maar niettemin een getal dat op soevereine wijze door Gods almachtige wil beperkt blijft (zie 5:11; 8:7).

Het vooropgestelde doel van de satan was om gedurende de hele oudtestamentische periode de verwachte Messias, die uit een vrouw geboren zou worden, te vernietigen⁷⁹. Hij dacht dat als hij erin zou slagen deze Messias te vernietigen, hij over de hele aarde zou kunnen heersen en Gods plan om de mensheid en de aarde te redden zou falen. Deze weerstand van de draak tegen de vrouw wordt door het hele Oude Testament gemanifesteerd in de wereldrijken van oud-Babylonië, Egypte, Assyrië, Babylonië, Griekenland, Syrië en het machtige Romeinse Rijk, die probeerden Israël te vernietigen. Zij proberen de Messiaanse lijn door te snijden. Daarom staat er, “De draak stond *voortdurend* voor de vrouw”.

Vanaf dit gezichtspunt wordt de geschiedenis van het Oude Testament dié van de strijd tussen de satan (de slang of de draak) en de Christus (het zaad van de vrouw)⁸⁰. Gedurende de hele oudtestamentische periode hebben de vijanden van Christus geprobeerd om zijn eerste komst naar de aarde te verhinderen!

e. Het hemelse/nieuwe Jeruzalem.

Openbaring 21:1 - 22:5.

Beschrijft zowel de Ideale Gemeente vóór de wederkomst als de Uiteindelijke Gemeente ná de wederkomst.

⁷⁷ Jesaja 14:12-14; Ezechiël 28:12-17

⁷⁸ Job 38:7; Mattheüs 25:41; 2 Petrus 2:4; Judas 6

⁷⁹ Genesis 3:15

⁸⁰ Genesis 3:15